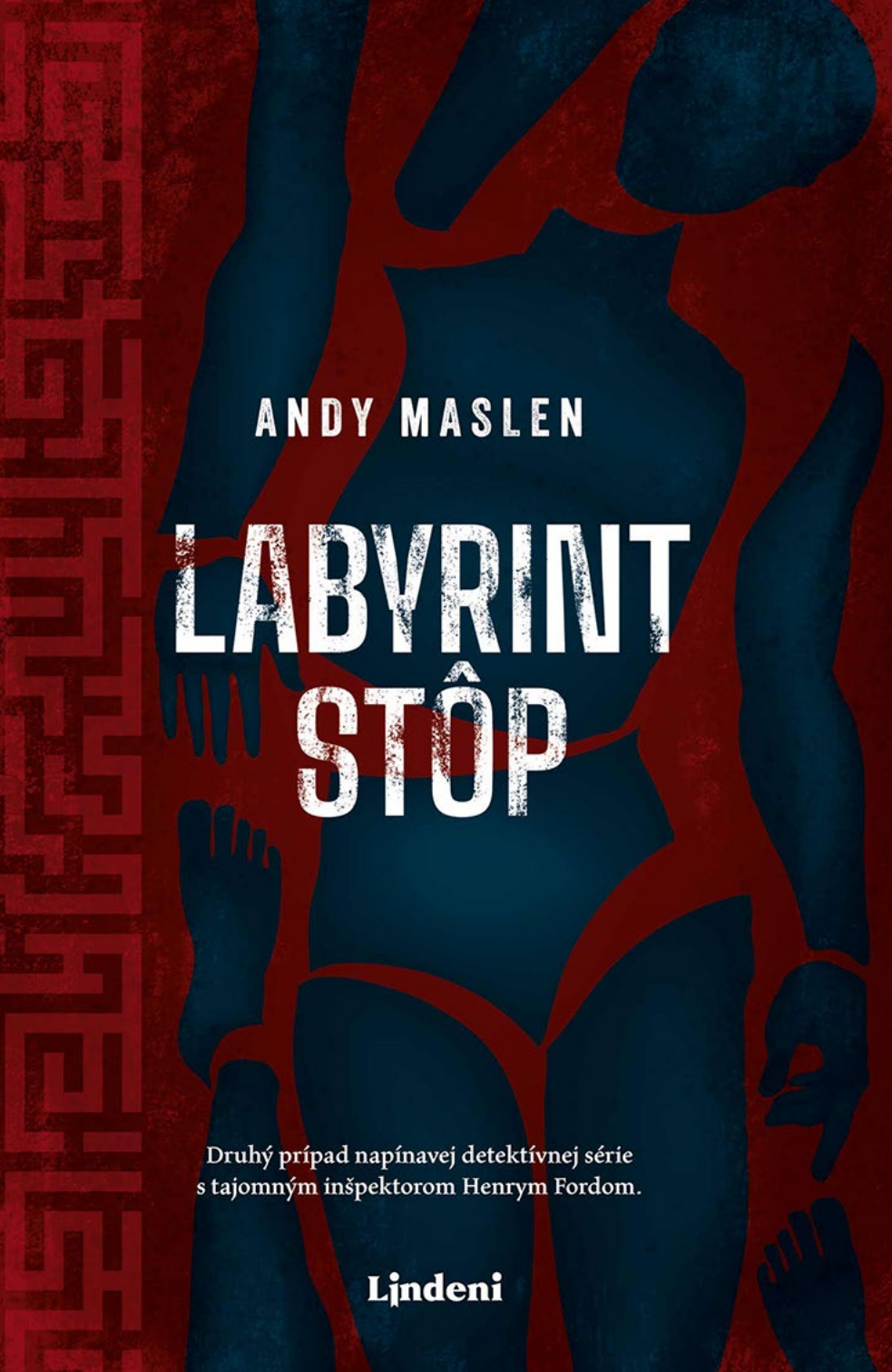




ANDY MASLEN

LABYRINT STÔP

Druhý prípad napínavej detektívnej série
s tajomným inšpektorom Henrym Fordom.

Ljndeni

Labyrint stôp

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andy Maslen
Labyrint stôp – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

LABYRINT STÔP

ANDY MASLEN

LABYRINT STÔP

Ďalší prípad detektíva Forda

Preložila Adriena Richterová

Ljndeni

Mojej rodine – Jo, Rorymu a Jacobovi

„Ak to nie je správne, nerob to;
ak to nie je pravda, nepovedz to.“

Marcus Aurelius, *Meditácie*

PRVÁ KAPITOLA

Polly Evansová zalapala po dychu. Nemohla uveriť, čo jej leží pri nohách.

Triaška jej zachvátila celé telo a v periférnom videní zavírala spfška iskričiek.

Ešte pred chvíľou sa tešila z príjemnej prechádzky vidieckou krajinou so svojím border teriárom Murphym. Zastali na lúke sfarbenej dohrdzava na brehu plytkého koryta meandrujúcej rieky Ebbble.

Murphy zaujatý pitím zdvihol mokrú papuľu, cez vodu sa prečvachtal na bahnistý breh na opačnej strane a vyrazil k rozkvitnutému kríku hlohu obsypanému bielymi kvetmi.

Kým Polly dohonila skučiaceho psíka, zmizol jej z dohľadu v rozzevenej diere v červenkastej zemine dosť veľkej na to, aby do nej spadol.

Polly sa zviesla na kolená. Videla Murphyho zadok aj nohy, ako sa nimi zapiera a krvopotne sa snaží niečo vytiahnuť. Keď sa odtiaľ vyhrabal, do trávy k nohám jej zložil svoju korisť, zakrútil chvostom a vyplazil ružový jazyk. Polly mala čo robiť, aby zmobilizovala všetko sebaovládanie, čo nadobudla počas tridsaťročnej kariéry ako učiteľka biológie v škole v problematickej časti mesta, vybrala mobil a zavolala na políciu.

Dívala sa na predmet, ktorý Murphy vytiahol z diery, no potrebovala sa upokojiť, tak postupne pomenúvala jeho časti. *Lakťová tepna, ohýbač zápästia, spojivové tkanivo prsta...*

DRUHÁ KAPITOLA

Ford mrkol na satelitnú navigáciu práve vo chvíli, keď zo sterea v Discovery znelo *Three O'Clock Blues* Erica Claptona. Miesto, kde sa žena prechádzala so svojím psom, bolo vzdialené už len čosi viac ako kilometer. Pred dvadsiatimi minútami mu volali z operačného.

Keď prechádzal okolo mladej ženy, čo tlačila bicykel hore strmým kopcom, spomalil. Usmiala sa naňho a zakývala. Úsmev jej opätoval a znova zrýchlil.

Na opačnej strane cesty tesne pred klenutým mostom zbadal odstavnú plochu. Bránka k nej bola otvorená. Zrejme niekto požiadaval tunajšieho farmára, aby ju odomkol. Pomaly cez ňu prešiel a pokračoval ďalej po lúke. Tráva sa na nerovnom povrchu vlnila v jarkoch širokých meter dvadsať a v brázdach stálo vyše pätnásť centimetrov vody.

V diaľke uvidel forenzný stan. Hneď vedľa stála biela dodávka s otvorenými dverami a s nápisom *Forenzná služba – Wiltshire*. Technici v bielych kombinézach sa premávali medzi stanom, dodávkou a jedným miestom o čosi bližšie k stredu lúky, nad ktorým sa tiež týčil ochranný stan. Všimol si aj uniformovaných policajtov. Tí vyznačili modrobielymi páskami prístupovú cestu. Discovery sa pechorilo a knísalo po nerovnom teréne a špliechajúc prekonávalo odvodňovacie žľaby.

Ford cítil, ako mu stiahlo žalúdok, keď sa blížil k miestu činu. Odvtedy, čo na poslednom spoločnom horolezeckom výstupe nechal svoju ženu na skale, ktorú zaliala voda, a ona sa utopila, cítil nevoľnosť zakaždým, keď mal vyšetrovať vraždu.

Racionálna stránka jeho povahy mu vravela, že urobil správne. No emocionálny Ford, ten, ktorý v noci civel do stropu a stále dookola si prehrával posledné chvíle strávené s Lou, to videl inak. Nieкто sa nakláňal ponad dlhý sudcovský stôl, mieril naňho natiahnutým prstom a kričal: ZABIL SI JU! Vina mu čoraz viac ťažila hruď, až kým sa o tretej nadránom neposadil a zúfalo zalapal po dychu.

Zaparkoval vedľa forenznej dodávky a snažil sa vytesniť spomienky aj pocit nevoľnosti. Kontrolujúcej policajtky pri priestore obohnanom páskou nadiktoval svoje služobné číslo a prekĺzol popod pásku, čo mu nadvihla. Policajti vyznačili aj vnútorný okruh. V jeho strede sa nachádzal biely stan z plastu, ktorého steny sa vo vetre nadúvali a zmršťovali, akoby dýchal. Zadnou stranou sa dotýkal hlohového kríka obsypaného bielymi kvetmi a prerasteného vetvičkami černíc a brečtanu.

Mimo dosahu ostrého vetra bolo o čosi teplejšie. Ford zastal pri vnútornej strane vchodu do stanu a uvoľnil si kravatu. Forenzni technici ho postavili nad dierou, čo sa nachádzala pri koreňoch kríka. Bola obrovská. Dosť veľká na to, aby do nej spadol človek. Okolo jej okraja sa všili kopčeky zeminy. Lepšie sa prizrel. Na jednom z nich zbadal kúsky škrupín z vajca a drobnú bielu kostičku.

„To je jazvečia nora,“ začul hlas jedného z technikov. „Pani, čo našla tú ruku, vravela, že jej pes ju vytiahol znútra.“

Ford vyšiel zo stanu a kráčal ku skupinke policajtov a k žene v staršom strednom veku, čo držala na vôdzke špinavého malého teriéra. Chlapom sa podarilo obstaráť jej kávu. Popíjala ju malými dúškami a ponad okraj pohára blúdila očami všetkými smermi.

Ford sa predstavil a vyslovil úvodnú vetu: „Tú ruku ste našli vy, však?“

„Vlastne ju našiel Murphy,“ odvetila. „Boli sme tamto pri potoku. Vtom Murphy vyrazil cez vodu na druhú stranu k hentomu kriku.“ Ukázala na stan. „Najprv tam niečím mykal. Potom to potiahol, vyvliekol von a bola to,“ ženu viditeľne striaslo, „ruka. Teda kus ruky.“

„Keď ste sa prechádzali s Murphym, videli ste ešte niekoho?“

Žena si uchlipla kávu a potriasla hlavou. „Nie. Ani živú dušu. Občas tu niekoho stretnem. Psičkári obľubujú túto trasu. Veď tunajšia krajina je nádherná, všakže? Ale dnes teda nie.“

Tón jej hlasu naznačoval, že sa nevyhýba zodpovednosti, ani sa nesnaží urobiť dobrý dojem. Presne vedela, čo videla a čo nie, a nemala obavu jasne to pomenovať.

„Bol by som rád, keby ste urobili oficiálnu výpoveď. Niektorí z kolegov ju s vami spíše,“ poznamenal Ford. „Môžeme tu na mieste alebo u vás doma, ak to pre vás bude pohodlnejšie.“

Polly si vybrala druhú možnosť. Ford ju prenechal policajtom a zamieril ku skupinke forenzných technikov. Zazrel známú tvár, či lepšie povedané jej hornú polovicu nad chirurgickou maskou. Oči modré ako farba starého porcelánu sa stretli s tými jeho. Doktorka Hannah Fellowesová, zástupkyňa riaditeľa forenzného oddelenia.

Hannah ho zoberie, aby si pozrel nájdenú časť tela. Opäť raz ho bude konfrontovať s fyzickou realitou násilnej smrti. A to bude začiatok celého toho nepríjemne uspokojivého procesu, keď bude vstupovať do mysle vraha a vnímať pocit prepojenia, čo existuje medzi všetkými tými, ktorí niekomu vzali život.

Hannah už počas prvého týždňa na policajnej stanici na Bourne Hill naňho naliehala, aby jej povedal, prečo sa ešte stále nepreniesol cez Louinu smrť. Ford sa vyhýbal jasnej odpovedi.

Občas ju však pristihol, že ho s hlavou nachýlenou na bok sústredene pozoruje, akoby hľadala stopy. Neznášal pocit, že je pod drobnohľadom, aj keď ju ako kolegyňu rešpektoval a tešil sa z ich utužujúceho sa priateľstva.

Podišiel k nej a pozdravil: „Zdravím, Hannah.“

„Dobré ráno, Henry. Hádajte, čo je nové?“

„Čo také?“

Stiahla si masku, usmiala sa, až sa jej v lícach vytvorili jamky. „Mám prezývku.“

„Vážne? Gratulujem. A môžem sa ju dozvedieť?“

Najprv sa zamračila. „Jasné! Inak by ste ju predsa nemohli používať. Je to Wix. Skrátené od Wikipedia. Lebo o kadejakých veciach toho veľa viem,“ dodala.

Ford sa usmial. Okrem iných zvláštností, čo podnietili jeho náklonnosť k Hannah, bola aj jej posadnutosť prezývkami. Ešte v čase, keď bola na Bourne Hill celkom nová, zistila, že inšpiráciou na jeho prezývku – Henry – bolo meno zakladateľa slávnej automobilky. Hannah na to zareagovala tak, že pozisťovala kopu faktov o firme Ford, od štatistických údajov o predaji modelu Ford Mondeo až po dátum, kedy bola automobilka založená.

Ford si myslel, že pre Aspergerov syndróm, ktorým trpí, bude hanblivá alebo utiahnutá, no Hannah sa správala celkom opačne. Bola dobrá partáčka. Síce povedala všetko, čo jej slina na jazyk priniesla, ale aj tak sa v jej spoločnosti cítil príjemne.

„Tak čo tu máme?“

„Poďte, ukážem vám to,“ odvetila a znova si nasadila masku.

Vykročil za ňou. Zhlboka dýchal, vedomý si toho, čo bude nasledovať.

TRETIA KAPITOLA

Ruth Longová sa nepokladala za úzkostlivú ženu. V podstate bola spokojná s tým, ako sa život uberal svojím tempom. Poskytoval jej dosť času, aby reagovala na prítomnosť, a zbytočne sa netrápila nad budúcnosťou, ktorá možno ani nepríde. Keď však nastala situácia, že jej manžel Owen sa z pôvodne dvojdnového výletu nevrátil ani na tretí deň – a pri pohľade do diára sa ukázalo, že vlastne na piaty deň –, zovrelo jej žalúdok rovnako ako kedysi, keď vystupovala s Kráľovským baletom.

Obula si topánky a vyšla z domu – vôbec sa neobťažovala zamknúť dvere – a náhlila sa na policajnú stanicu na Tolpuddle Street.

Mladý policajt v uniforme, čo mal službu na recepcii, zdvihol hlavu a usmial sa. Všimla si materské znamienko na jeho ešte takmer nezarastenej brade a v duchu si položila otázku, či bola znížená veková hranica na prijatie do policajného zboru.

„Dobrý deň, madam,“ milo ju pozdravil a v tóne jeho hlasu bolo cítiť ochotu.

Cestou na policajnú stanicu mala Ruth dosť času utriediť si myšlienky aj si nacvičiť krátke oznámenie, aby čo najstručnejšie vyjadrila čo najviac informácií.

Zaodfňala a vystrela plecيا.

„Môj manžel je nezvestný. Je to sedemdesiatnik, je zraniteľný a podľa mňa sa mu niečo prihodilo. Nemám o ňom správy už päť dní a to sa dosiaľ nikdy nestalo.“

Policajt prikývol. „Kedy a kde ste ho videli naposledy?“

„Nechcete si to zapisovať?“ spýtala sa.

„Najprv si prejdime základné fakty,“ odvetil mladík s úsmevom, ktorý podľa nej hraničil s blahosklonnosťou.

Potlačila nutkanie povedať mu, aby ju bral vážne. „Odišiel pred piatimi dňami z nášho domu na Cloudesley Street.“

„A má sedemdesiat rokov?“

„Áno,“ prikývla, no odrazu nevedela potlačiť strach, a to ju podráždilo. „Veď som vám to práve povedala.“

To už policajt siahol po poznámkovom zošite. Z nejakého dôvodu ju ten pohyb vytočil ešte viac než pred chvíľou jeho letmý úsmev. Cítila, ako sa jej zrýchľuje tep.

„Jeho meno, prosím?“

„Owen Long.“

„Kedy presne odišiel z domu?“

„V stredu, dvadsiateho ôsmeho apríla. Pred deviatou ráno.“

„Peši? Autom?“

„Autom. Toyota Prius. Je to ekologickejšia mašina,“ dodala, no vzápätí si povedala, že či ho to vôbec zaujíma.

Ruth cítila, ako jej narástla v krku hrča. Ako kameň s ostrými hranami. Sťažka prehltna a odrazu pod viečkami pocítila zadržované slzy tvrdé ako drobný štrk. Vtom si uvedomila, že spoza chrbta počuje hlasy. Mľaskanie. Obzrela sa a uvidela dvojicu mladých, čo si ju podozrievavo obzerali, akoby tam neprišla nahlásiť nezvestnú osobu, ale spáchať zločin.

Mladý policajt ju s úsmevom nasmeroval k radu plastových sedadiel. „Zavolám niekoho, aby sa s vami pohováral. Potrebujeme podrobnejšie informácie o Owenovi.“

Ruth sa nezmohla na odpoveď, len potiahla nosom, odkráčala od recepcie a sadla si na stoličku. Cítila na zadku, že ju tlačí, tak sa zavrtila, aby si našla pohodlnejšiu polohu. O päť minút sa z dvier vynoril štyridsiatnik v sivom obleku a podišiel k nej.

„Pani Longová?“ Ruth prikývla. „Som detektív strážmajster Wallace. Môžete, prosím, ísť so mnou?“

Tými istými dverami ju voviedol do malej miestnosti, v ktorej sa nachádzala modrá dvojmiestna sedačka a farebne zladené kreslo. Sadol si do kresla a na kolená si položil balansujúci laptop.

Nasledujúcich pätnásť minút kládol Ruth podrobné otázky týkajúce sa Owenovho fyzického vzhľadu, auta a miest, kam sa podľa nej mohol vybrať. Každú jej odpoveď si ťukajúc dvoma prstami zapísal do počítača. Ruth mala sto chutí zrevať naňho, aby sa naučil poriadne písať.

Napokon zaklapol veko počítača a pozrel jej do očí. „Zaradil som Owenov profil do celoštátnej databázy nezvestných osôb,“ poznamenal. „To znamená, že všetky policajné stanice v krajine majú prístup k Owenovmu opisu. Keď sa niečo objaví, dajú mi vedieť a ja vám hneď zatelefonujem.“

„Ale čo urobíte hneď teraz?“ spýtala sa a dost' ju znervóznilo, ako roztrasene pôsobil jej hlas v tej nevetranej malej kancelárii.

„Momentálne s tým nemáme veľmi čo robiť,“ odvetil ospravedlňujúcim tónom Wallace a vzápätí sa usmial. „Pozrite, väčšina takýchto prípadov sa skončí tak, že nezvestná osoba sa zdravá a v poriadku vráti domov. Snažte sa nerobiť si starosti. Váš manžel si pravdepodobne potreboval len trocha vyvetrať hlavu.“

„Veď má sedemdesiat rokov! Je málo pravdepodobné, že by si šiel len tak vyhodiť z kopýtka, nezdá sa vám? Kedysi bol vikárom.“

Uvedomovala si, ako žalostne vyzneli jej slová, ale bolo jej to jedno. Mladší muži možno majú občas potrebu vyraziť si na pár

dní a vypustiť paru alebo ako sa tomu dnes hovorí. Ale Owen? Nie. Nie. *Nieeeeeeeeeee*. Vylovila z rukáva vreckovku a osušila si oči.

„Neprepadajte panike. Dáme Owenovi ešte pár dní. Ak sa dovtedy nevráti, zavolajte mi a spoločne premyslíme, čo podnikneme ďalej,“ povedal a podal jej svoju vizitku.

Odrazu, vlastne ani nevedela ako, sa znova ocitla na chodníku, keď si ešte predtým vypočula prúd opakujúcich sa ubezpečení, s ktorými ju detektív vyprevadil z policajnej stanice. Prečo to bol len detektív seržant? Prečo nedali tento prípad niekomu služobne staršiemu?

Ruth sa vrátila domov a naliala si veľký pohár vína. Všimla si, že kuchynské hodiny ukazujú pol dvanástej. Bolo jej to jedno. Vypila ho na jeden šup. A naliala si ďalší.